

již čsl. státního občanství a proto ani nepozbývají jiného dosavadního státního občanství, jak st-l mylně za to má. Lhůta k podání žádostí uvedených stanovena byla čl. 2. nař. ze dne 30. října 1920 č. 601 Sb. Podle toho ustanovení rozhodují úřady o žádostech podle Šu 9 ústav. zákona podle volného uvážení. Ani v ústavním zákoně, ani v nař. uvedeném není pro tuto volnou úvahu dána úřadům žádná direktiva, z níž by bylo lze odvozovati subjektivní nárok na přiznání čsl. státního občanství. Neshledal-li tedy min. pro Slov. vhodným, aby st-li státní občanství čsl. přiznal, nelze v tom rozhodnutí spatřovati poškození st-le v jeho subjektivních právech. Pak není však v rozporu se zákonem ani opatření ministra pro Slov. učiněné za tím účelem, aby byl st-l vymazán ze seznamu příslušníků obce V., poněvadž, nebylo-li st-li státní občanství čsl. přiznáno, nemůže býti ani příslušníkem tuzemské obce (§ 16 zák. čl. V. z roku 1903).

Jest tedy stížnost bezdůvodná a slušelo ji zamítnouti.

Č. 2107.

Státní občanství. — Domovské právo (Slovensko): Opatření, jímž obec bezpodmínečně přijme do svého svazku osobu nemající stát. občanství čsl., jest zmatečné a může dozorcím úřadem kdykoliv býti zrušeno.

(Nález ze dne 20. března 1923 č. 4551).

Prejudikatura: Boh. 823, 2075 adm.

Věc: Josef B. v B. proti ministru čsl. republiky s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství a domovskou příslušnost.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Min. pro Slov. rozhodnutím ze 6. června 1922 nebyhověl žádosti st-lově za přiznání čsl. státního občanství podle Šu 9 ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb., zrušil současně jako nezákonné usnesení obecního zastupitelstva v B. z 12. června 1921, jímž bylo uznáno, že st-l nabyt v obci té 1. září 1913 domovského práva podle Šu 10 zák. čl. XXII. z r. 1886 a nařídil, aby byl st-l se seznamu příslušníků obce B. vymazán.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Žal. úřad vysloviv, že st-l nesplnil podmínku, kterou § 9 ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. stanoví pro žádosti za přiznání státního občanství čsl., popřel výrokem svým vlastně legitimaci st-lovu k žádosti takové. St-l přiloživ k žádosti své domovský list z 28. října 1921, podle něhož obecní výbor v B. usnesením z 12. června 1921 uznal, že st-l nabyt domovského práva v obci té od 1. září 1913 na základě Šu 10 zák. čl. XXII. z r. 1886, tvrdil, že splnil uvedenou podmínku. Když tedy žal. úřad toto usnesení jako nezákonné zrušil, dlužno se nss-u zabývatí především otázkou, byl-li žal. úřad oprávněn k tomuto zrušení. Po této stráce nutno uvážiti toto:

Nss vyslovil již v nálezu Boh. 823 adm. právní názor, že opatření, jímž obec přijme bezpodmínečně do svého svazku osobu nemající státního občanství čsl., jest nejen nezákonné, nýbrž absolutně zmatečné

a že má tato absolutní zmatečnost v zápětí, že opatření to, nemohouc nabýti vůbec právní moci, nemůže také založiti pro dotčenou osobu nižádných účinků a že může býti výrokem nadřízeného úřadu vyzbrojeného právem dozorčím kdykoliv zrušeno. Na tomto právním názoru trvá soud i nyní

O tom, že st-l nebyl v době usnesení obce B. státním občanem čsl., není sporu. Neměl tedy v obci té jiného postavení, než cizozemce. Ohledně jeho žádosti za přijetí do obecního svazku mohla tedy obec postupovati jen podle Šu 16 zák. čl. V. z r. 1903. Neučinila-li tak však, nýbrž přijala-li st-le bezpodmínečně do svazku toho, místo aby mu příslušnost pouze zajistila nebo poskytla mu ji pouze podmíněčně, na případ dosažení zdejšího státního občanství, jest postup její nejen nezákonný, nýbrž, jak shora uvedeno, absolutně zmatečný a nemohl výrok její býti účasten právní moci a nezaložila pro st-le nižádných práv. Jestliže tudíž min. pro Slov. mocí svého dozorčího práva výrok ten zrušil, nelze v tom spatřovati nezákonnosti st-lem vytýkané. Potom však netřeba se vůbec již zabývati otázkou ve stížnosti vytýkanou, mohli-li st-l nabýti domovské příslušnosti v B. i když k břemenům obce té nepřispíval, poněvadž nesplnil-li, jak patrně z toho, co dosud uvedeno, jedné z podmínek nabytí domovského práva v B., jest nerozhodno, splnil-li či nesplnil-li podmínky ostatní.

Je-li však podle toho, co bylo dosud řečeno, nepochybně, že st-l nenabyl domovského práva v území někdejšího mocnářství rak.-uh., jež náleží nyní čsl. republice, není v rozporu se zákonem ani výrok nař. rozhodnutí, jímž žal. úřad neuznal legitimaci st-lovu k žádosti za přiznání státního občanství ve smyslu Šu 9 ústav. zákona, poněvadž podle tohoto ustanovení přísluší právo k žádosti takové jen osobám, jež nabýly po 1. lednu 1919 práva domovského na území uvedeném.

Jest tedy stížnost neodůvodněna a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 2108.

Mimořádná opatření: O přírážkách k povinné dávce obilí.

(Nález ze dne 20. března 1923 č. 4595).

V ě c: Firma Cukrovar bratří M. v U. O. proti zemské politické správě v Brně (min. rada Dr. Rich. Schmidt) o zvýšení přírážky k povinné dávce obilí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dodávacím rozkazem osp-é v U. H. z 8. listopadu 1921 předepsáno bylo stěžující se firmě na rok 1921/22 dodání 172.327 kg ušlechtilého obilí. Dávka ta vypočtena byla takto:

Orná půda zjištěna v roce 1920 850.2468 ha povinnou dávkou 135 kg 114.885 kg, přírážka 50% 57.442 kg, celkem 172.327 kg.

Výměrem z 10. ledna 1922 vyrozuměla osp správu cukrovaru, že okresní repartiční komise přeměnila na základě výnosu zsp-é z — firmě předepsaný kontingent v ten smysl, že zvýšila přírážku k původnímu kontingentu z 50% na 60%, tak že náleží ze sklizně odvésti 1838.16 q ušlechtilého obilí.